

SZÉNÁSI MIKLÓS

Másik életek

három héttel ezelőtti havazásnak, amely a Dunántúlon utakat bénított meg és falvakat vágott el a külvilágtól, nyoma sem maradt mára, a fű zölden derengett, és miután a hőmérséklet is kilenc fok közelébe kúszott, Kerepes úgy érezte, itt a tavasz. Ennek ellenére nem maradtak lent túl sokáig a kutyával. Eredetileg ma nem is ő volt a soros, csak az asszony kérte, vegye át tőle az állatot, és mivel úgy látta, belefér az idejébe, legfeljebb nem fekszik vissza még fél órára a gyűrött paplan alá, nem tiltakozott. Azt gondolta, nem kerülni fognak, mint máskor, hogy majd a hídon keresztül vonuljanak ki a senki elhanyagolt földjére, ahol nyaranta derékig ért a gyom, késő ősztől meg csupasz és áttetszően szürke képét mutatta a táj, hanem eleve egyenesen előre, a ligetszerű bokros részig jönnek majd, ahol az állat két-három látszólag dühösen lefutott kör után felveszi a szokásos pózt, és nyögve, meredt szemekkel néz a semmibe, úgy könnyít magán, és otthagya sárgás-barna hurkái idéltlen kis halmát, amit Kerepes nem tud nem nézni, mégha undorítónak tartja is, és aztán mehetnek rögtön haza. Most azonban hiába biztatta, a kutya pofátlanul hátat fordított neki, és mintha cirkusból szabadult volna, két lábon keringőzve kémlelte a messzeséget. Valami pamacsfehér kolléga vont a figyelmét, a kettővel távolabbi háztömb előtt bóklászott, és Kerepes akárhogy hunyorgott, nem érezte ismerősnek sem az állatot, sem a gazdáját, aki lehetett férfi is, nő is, ilyen távolságból már nem látott rendesen Kerepes, szemüveget hordani viszont nem akart, nyomta a fülét a szára, és idegessé tette, hogy állandóan összemaszatolódik a lencse, még ha hozzá sem ér kézzel. A fehér kutya szabadon futkározott, orrával szinte beleszántott a földbe, aztán, hogy észlelte, nincsenek egyedül, Pulóver felé vette volna az irányt, de a gazdája magához intette, és visszatette a pórázát. Úgy húzta, vonszolta ki a rétről, mint valami kisautót, az első lehetőségnél balra gyorsan elkanyarodtak, nagyjából ott, ahol Kerepes évek óta csodálkozva szemlélte a gyalulatlan deszkákból tákkolt, megunt virágládát, amit senki nem hurcolt el innen magával, pedig ahogy a férfi sokszor megállapította, amikor belesett a kutyák és emberek által szertehagyott szarcsomókon túl korhadó tárgyra, fűteni biztos jó lett volna.

– Február negyedikén még nem lehet igazi tavasz – tiltakozott az asszony, amikor az ajtóban a férfi levette a hámat az elégedetlenül morgó állatról, és a cipők alatt tárolt kiselejtezett törölközővel finoman végigtisztogatta a lábát és hasát, ne vigyen be sarat a lakásba. Elég, hogy összetopogta a lépcsőházat, és még a postaládáknál is tett néhány tiszteletkört Pulóver, mert látott kint valamit, húzta volna a másik, karcos üvegajtó felé a gazdát, talán macska oldaloghatott arra, a földszinti lakó erkélye alatt éjszakázó karcsú ősellenség, de Kerepes el volt foglalva az újságokkal, annyi mindent préseltek ezekbe a girhes szekrénykébe naponta többször is, mintha valóban másra sem vágya a lakók többsége, minthogy tudomást szerezzen az örökösen akciokat hirdető üzletekről, mind-egy, hogy mosógép vagy hűtő, farmer vagy cipő, sonkának álcázott húsnyesedék vagy

a kilencedik gyros gyorsbüfé, ami most még nyitási akciókat emleget a szórólapon, később meg a barna bőrű pakisztáni fiú csökkenteni kezdi az adagot a változatlanul hagyott ár mellett, mert ez a törvény, a fogyasztás és a fogyás örvénye, végül minden üzlet fel fogja adni, csak az igazán erősek maradnak talpon, a legnagyobbak, mindegy, valójában miféle szemetet csomagolnak márkás zacskóikba.

– Meddig maradsz ma? – kérdezte Kerepes, miután lehúzta a cipőjét, és beakasztotta a kutyasétáltató dzsekit a szekrénybe.

– Kettőig biztosan – mondta Mariann. – Aztán még megyek a postára.

– Hozzál majd tévéújságot is – bólintott Kerepes.

Ugyanabban a lakótelepi általános iskolában tanítottak mind a ketten, ahol még tavaly szeptemberben is négy első osztály indult. Nem tartozott a különösebben barátságos intézmények közé, de a közelsége sokat jelentett, gyalog sem volt több az út, mint húsz perc. Pár éve úgy döntöttek, szakmáról otthon nem beszélnek, elég a kölykökből bent, a zsúfolt és zajos pokolban. Eleinte furcsa volt, néha csak néztek egymásra, most mi legyen, aztán megszokták.

– Szabad? – tolta félre Kerepes az asszonyt a fürdőszobában, és szappant nyomott a kezébe. Aztán, mint akinek hirtelen eszébe jut, mit is felejtett el, gyorsan végigtapogatta a mellét meg a fenekét, és miközben Mariann nagy lendülettel súrolta a fogsorát, vigyorogva súgta a fülébe, hogy gyakorolj, szívem, gyakorolj.

– Neked csak ezen jár az eszed? – kérdezte a nő, mikor a híg, fehér fogkrémet a csap örvénylő közepébe csorgatta.

– Azt ígérted, nem köpöd majd ki – mondta erre Kerepes vigyorogva, és újra becsúsztatta a kezét a nő blúza alá. Ujjai közé csippentette Mariann mellbimbóját, és finoman csavart rajta, mintha régi világvevő rádió gombjával hangolná az égből érkező adást.

– Beteg vagy – sóhajtott nagyot a nő. Ha a férfi ügyesen nyúlt hozzá, rekordsebességgel nedvesedni kezdett, és egyáltalán nem esett rosszul, ha összehoztak valami gyors gypperceset. De most ennyi idő sem volt.

– Azonnal itt a busz – lökte el Kerepes kezét és kifordult a fürdőszobából. Magára rángatta a ruháit, felkapta a táskáját és intett: – Bezársz utánam?

– Hogyne.

Kerepesnek legalább negyedórája volt még, hogy rendbe szedje magát. Borotválkozni igazán sohasem tanult meg, pedig az apja tizennégy éves korától próbálta szoktatni, hogy mindig sima legyen a képe.

– Nekünk nem áll jól sem a szakáll, sem a bajusz – magyarázta a kamasz Kerepesnek, és megcibálta két ujjal a pelyhedző szőrzetet a gyerek orra alatt.

Eleinte villanyborotvával kísérletezett Kerepes, aztán rájött, hogy a sebesen forgó kis kések láthatatlan sebeket ejtenek az arcán, és a bőre száraz lesz tőle, mintha mindig hámlana, így inkább a borotvahabos-pengés változatra tért át. Valójában mindig is erre vágyott, ezt férfiasabbnak érezte. Egyszer látott valami reklámfotót: fiatal kerékpáros feszített versenybiciklijé nyergében, fényes, buzisan testére feszülő, röhejes színű ruhában. A képhez tartozó szöveg tanulsága szerint azzal, hogy a lábát borotválta, majdnem másfél százalékos teljesítménynövekedésre volt képes a német tinibálvány. Kerepes kezdetben az egykéses eldobható borotvával kísérletezett, aztán ahogy megjelentek a duplapengések, azonnal váltott. Összességében ez sem volt igazi megoldás számára, a leg-

drágább eszközökkel is képes volt összevagdalni magát, ellenben csak ritkán élte meg, hogy arca minden pontja egyenletesen sima legyen, mikor már az arcszeszeszés csípős ceremóniáján is túltette magát. Fogalma sem volt, mások mennyi időt szánnak erre az egészsre, meddig bámulják magukat a tükörben, azt meg végképp nem értette, miért éppen reggel borotválkozik a férfiak többsége, mikor a nők inkább éjjel igényelnék a puha és illatos képet (Mariann legalábbis nem szerette, ha Kerepes bárhol is kidörzsölte).

Forró vizet engedett a csapból, s míg összefröcskölte az arcát, eszébe jutott az a húszegynéhány évvel korábbi, nevelő célzattal készített hat- vagy hétperces kisfilm, amit annyiszor látott a moziban, mindegy, mire ült be, bunyós Bud Spencer-filmre vagy Gene Wilder-vígjátékra, végig kellett élveznie. Úgy indult, hogy úrbéli építményekre emlékeztető víztornyokra fókuszált a kamera, és komoly férfihang gyözködte a nézőt, hogy a víz, ez a ma még olyan természetes kincs is elfogyhat egyszer... Aztán habot nyomott a tenyerébe, és míg az rendeltetése szerint puhítani próbálta Kerepes erős szőrzetét, addig gyorsan az ágyra dobálta, mit vesz majd fel azt nap. Nem finomkodott az eldobható borotvával, amit másfél hónapja használt, gyorsan, határozott mozdulatokkal rángatta le a habot, és vele serkenő szakállát. Sosem mérte le, de úgy saccolta, talán egy, maximum másfél perc az egész, de ebben benne volt az arc nagyvonalú szárazra törlése, és a borotválkozás utáni szesz felvitele is.

A dezodorból nemcsak a hóna alá fújt, engedett a gatyájába is, mert az ember soha nem tudhatja, mi adódik. Tisztában volt vele, hogy buknak rá a nők, és hogy éppen azért, ami miatt valaha annyi kínja volt. Izgató a kérdés számukra, hogy ez a férfi, aki nem túl sovány, nem túl kövér, vajon tényleg olyan-e *ott* is. A kölykök ösztönösen irtóznak attól, ami más. A sok szeszínű és barna, tüsi- vagy öcsifrizurás osztálytárs, meg túlkoros fél-, és negyedvér cigány srác között az ő hóka bőre és égővörös, göndör haja különlegességnek számított. Néhány verés után, és hogy az apja is megunt, milyen gyakran tönkremennek a fia pólói és nadrágjai, és úgy döntött, jobb, ha nem hagyja elfajulni a dolgokat, javult a Kerepes-gyerek pozíciója. Amikor utoljára jött haza szakadt ruhában és véres orral, először kapott két jó nagy nyaklevest, miért hagyta magát, aztán az apja karon ragadta, jöjjön, mutassa meg, hol történt az affér. Kerepes tiltakozott, hogy abból csak neki lesz baja, erre kapott még egy fülest, mire rögtön elhallgatott. Kerepes papa nem csinált lelkiismereti kérdést abból, helyes-e, ha egy felnőtt sajátos igazságosztása során visszaél testi erejével. A Sanyika névre hallgató nyurga és túlkoros cigány fiú csak azért nem esett el, miután kapott két hatalmas pofont, mert Kerepes apja lendületből torkon ragadta, és a fülébe hörögte, hogy kiheréli, ha még egyszer bántja valaki a fiát.

– Elég, ha csak rosszul néztek rá, kinyírlak téged is meg a haverjaidat is.

Ez jó régen volt, de Kerepes sohasem feledte el a leckét, hogy az üt igazán nagyot, aki először üt. Azóta sok minden történt vele, többek között tanár lett, és elboldogult nemcsak a kollégákkal és a vezetéssel, de a Sanyika-félék nyelvét is tökéletesen beszélte. Tudta, mi jár a fejükben, hogy csak lógni szeretnének, hogy számukra elviselhetetlenül unalmas és bosszantó időpocsékolás az iskola, ahol a tanár mindössze zavaró, de levadászható préda. Ezért Kerepes tanár úr már az első kisebb kilengést is olyan durván torolta meg, hogy nála nem próbálkoztak többször. Mindig úgy intézte, ne legyen tanú. Voltak néhányan a tantestületben, akik szívesen idéztek tanulmányokat nagyhirű, türelmet, igazságos elbírálást és toleranciát prédikáló szerzőktől, de ezekkel az volt

a legnagyobb baj, hogy elitiskolákban szerezték tapasztalataikat, és soha nem tartózkodtak huzamosan a peremen élők között. Kerepes messzire került őket: a cikkeket és a kollégákat is.

Ki tudja, valójában mit szeretnek a nők, tette fel az örök kérdést Kerepes, mikor beletúrt a hajába. Most is olyan ragyogó vörös volt, mint kamaszkorában, még ha homloka évről évre magasabban kezdődött is. Közben az órájára nézett: hat perc. A nappaliban leemelte a polcra az Atlantisz kiadó jóvoltából 1999-ben megjelent kék vászonkötetes Ezeregyéjszaka-sorozat első kötetét a hétből, és kihúzta a mögé rejtett karcsú műanyag flakont. Nagyon várta már ezt a pillanatot. Nem igaz, hogy a vodka színtelen, szagtalan és ízetlen ital, gondolta, mikor másodjára is meghúzta. Még igazított a könyvön, nehogy Mariann kiszúrja, aztán újra a fürdőszobába fordult, és dupla adag fogkrémet nyomott a fogkeféjére. Szíve szerint bontott volna egy sört is, de tudta, hogy nem szabad. Nem csak azért, mert nincs rá idő, vagy megéreznék rajta, hogy ivott. De Kerepes nem fogadta el az egyetlen sör létezésének filozófiai lehetőségét. Arra csak a tehetségtelen, alkalmi alkoholfogyasztók képesek, akiknek fogalmuk sincsen arról a mély és bensőséges viszonyról, ami az ital és az ember között kialakulhat. Semmi máshoz sem hasonlítható az a tudatállapot, melyet két-három stampedli tömény és négy-öt-hat üveg minőségi cseh vagy német sör képes kialakítani. A világ sokkal átláthatóbb és logikusabb lesz, mindaz a máskor nyugtalanító tény, ami az univerzum rendjének megismerését gátolja, szertefoszlik, és nem akadályozza tovább, hogy az ember teljes értékű, tökéletes részévé váljon a teremtés rendszerének. Kerepes tudta magáról, hogy képes mindössze két korty vodkával indítani a napot, és itt simán meg is bír állni, nem menni tovább, nem érezni azt, hogy ez a pokol vagy a paradicsom tornáca, ahol csak az örök vágyakozás csöppet sem romantikus, inkább kínzó szenvedése várja a kárhozottakat. De hogy csak egyetlen sört toljon rá erre: olyan nincs. Annak semmi értelme. Akkor inkább azt az olcsó, soha nem elég hideg, enyhén flouridos ízű ásványvizet húzza meg kísértőnek, amiről képtelen volt lebeszélni Mariannt.

A vodka gyorsan leért, és helyére billentette. Újra megtalálta a harmóniát és az egyensúlyt önmaga és világ között. Azóta várta ezt a pillanatot, amióta megszólalt a mobilján az ébresztőnek beállított régi Amanda Lear-sláger, és lerúgta magáról a paplant, aztán lábára kínlódta a papucsot – az egyik fél párat mindig az ágy alól kellett kikutornia, el nem tudta képzelni, hogy került hús centivel távolabbra, mint a másik –, és kivonult a hálóból.

Eddig fel sem figyelt Pulóverre. Amikor az asszony elment, a kutya hangosan szür-csölve ivott, aztán a helyére feküdt, az étkezőasztal alá. Most viszont idegesen hörögve felpattant, mintha kintről hallana valamit, és elszántan masírozott fel-alá. Kerepes azonban hiába húzta félre a Mariann anyjától örökölt nejlonfüggönyt, senkit nem látott az utcán, olyan üres és sűrke volt az 1919-es tér, mintha vasárnap volna. Az asszonnyal soha nem beszéltek arról, hogy Pulóver pótléknak került hozzájuk, gyerek helyett, ami nem jött össze, hiába kísérleteztek éveken át, hiába jártak terápiára, és próbálkoztak gyógyszeres kezelésekkal is, a férfi spermái az orvosok szerint túl lassan úsztak, kevesen is voltak, és ez találkozott Mariann ingatag fogamzóképeségével. De a kutya azért is hasznosnak bizonyult, mert Kerepes általában keveset mozgott, így viszont rákényszerült a napi két-három sétára. Mindegy, milyen volt az idő, az állatot vinni kellett. A máskor gyógyító hatású Pulóver mostani, szokatlan idegessége azonban átragadt a férfitra, nem

is értette, mi ez. Semmi konkrét oka nem volt rá, nem bosszantotta semmi, nem voltak rémálmai, nem aludta el a vállát, nyakát, derekát, különösebben idegesítőnek sem ígérkezett a nap, hirtelen mégis felugrott Kerepes vérnyomása, a pulzusa úgy vert, mint futás után, ha végül csak elérte a buszt, és felkapaszkodott az utolsó pillanatban, mielőtt a vezető bezárta az ajtót, és nagy gázzal indítva elhagyta a megálló öblét. Értetlenül állt önmaga meg a helyzet előtt, mi van most. Mint amikor az ember kitakarítja a postaládát a milliányi reklámújságtól, szórólaptól és egyéb kéretlen küldeménytől, és az utolsó darabka papír, ami lehull a máskor hétszámra koszos, most viszont kivételesen frissen felmosott padlóra, keskeny boríték lesz, bal felső sarkában a feladó helyén az adóhatóság pontos neve és címe, amitől minden normális ember gyomra összeszorul.

Három perc, nézett a csuklóján ketyegő öreg Poljot számlapjára. Az apjáé volt az óra, Kerepes kegyeletből hordta, hogy emlékezzen rá, mert ahogy vele is teltek az évek, úgy tapasztalta, a feledés egyre nagyobb területeket hódít el az életéből, egyre kevesebbnek érezte azt, ami volt. A kutyát azonban nem érdekelte az idő múlása, továbbra is zaklatottan morgott a konyha és a nappali között ingázva.

Egyik pillanatról a másikra annyira kivilágosodott, hogy Kerepes úgy érezte magát, mintha fényképész műtermébe tévedt volna, ahol a vaku beragadt, és már nem töltött és villant, hanem folyamatos üzemmódra kapcsol. Melegebb viszont nem lett, csak fényesebb. Tavaly húsvétkor tisztogathatták utoljára az ablakokat, azóta mindig volt valami fontosabb. Mariann főzni és porszívózni szeretett, mosogatni és mosni nem annyira, Kerepes vásárolni indult inkább, egyébként pedig szívesen hivatkozott a tényszerűségeire, és ez most tökéletesen látszott is: mint képzeletbeli bolygó hegy- és vízrajza, reszketett a sima felületre tapadt piszok, melyből külön előragyogtak a korábban otffelejttett ujjnyomok. A szoba padlóját világos és sötét sávokra osztotta a betörő napfény, és nyomasztó, kísérteties hatást keltettek a levegőben gomolygó por szemcséi. Lassan kavargtak, és keringésük láttán az jutott Kerepes eszébe, milyen jól lehetne így szemlélni a galaxisok mozgását a diákok előtt.

Nem pontosan emlékezett rá, mit ígértek a meteorológusok, de túlzásnak érezte ezt a hirtelen támadt nyári világosságot. Viszont megmagyarázta volna, miért lett rosszul, mert nem bírta sem a váratlan hideget, sem a melegfrontot. Fogalma sem volt, az orvosmeteorológusok mit jósoltak előző este, mert tegnap mindennel csúszott. Késve ült le vacsorázni, aztán telefonált az anyja. Majd az apósa szeretett volna vele beszélni, akitől alig szabadult, a futballcsapatot emlegette, hogy egyszer majd ők is ott fognak szurkolni a lelátón. Nem sokkal ezután csengettek, a szomszéd jött, s kérdezte, nincs-e véletlenül háromszög alakú reszelője. Csak kölcsön, hangsúlyozta Bolgár, aki a bankszakmából került az utcára nemrég, és ha reszelője nem is volt Kerepesnek, de véleménye az országot lejtőre taszító kormányról igen, hasonló, mint Bolgáré. Így végül gyakorlatilag az összes híradóról lemaradt, s mert a képűságot böngészni viszont nem volt kedve, úgy érezte magát este, amikor bebújt Mariann mellé, és megtapogatta, van-e rajta pizsamaalsó, mint akit tudatlanságra ítélték a körülmények.

A szíve még mindig dübörgött, amikor kézfejjével végigdörgölte az orrát, és szinte beleszédült, hogy a bőrét vér kente össze, a saját sűrű, vörös vére. Befordult a fürdőszobába, rácsapott a villanykapcsolóra, és nézte magát a tükörben, ahogy orrából két vékonyka és sötét csík csorgott felfelé. Az első, enyhén szólva eltűzött gondolata az volt, hogy meg fog halni. A második meg, hogy mi a fene ez. Hideg vizet engedett a kezé-

re, és két ujjal törölgette a képét, de a vérzés nem állt el. A kutyát nem számítva egyedül volt, így még annak sem látta értelmét, hogy pánikolni kezdjen. Talán mégis sört kellene bontani, hátha az segít, gondolta Kerepes és kinyitotta a hűtőt, aztán gyorsan be is csapta, mert csak egyetlen üveg árváldokott az ajtóban, és ezt kevésnek ítélte. Amúgy is csak két perce marad már az indulásig, az orrából pedig változatlanul csöpögött a vér. Vattát nem talált ott, ahol kereste, mégsem emlékezett jól, hol tartja az aszszony, így félbetépett papír zsebkendőt gyűrt össze, és tolt az orrába.

Magára rángatta a zakóját, a kabátját, felmarkolta és hóna alá fogta a táskáját, Pulóvert meg oldalba veregette, legyen jó, és kihátrált az ajtón. Abban a pillanatban, amikor a kulcsot a zárba tolt, a félig még nyitott táská megbillent, de Kerepes nem ejtette le, csak a kulcsosomóját, azt is azért, mert olyan idétlenül fogta, és túl lassan nyúlt utána, amikor kipördült a kezéből. A lépcsőházban nem voltak túl tágas terek, de azért elég hosszasan zuhant lefelé, és dühítően messziről érkezett a hangja, ahogy földet ért a földszinti lakó ajtaja előtti lábtörlőn.

Kerepes nekilódult, kettesével lefelé a lépcsőn, és amikor végre felmarkolta a kulcsokat, bosszankodva kapta fel a fejét, hogy most akkor meddig jutott fent, zárt-e, vagy csak szeretett volna. Nem mert úgy indulni, hogy nem tudja, mi van az ajtóval, ezért inkább visszafordult, és a táskája nélkül, amit nekitámasztott a félemeleten a radiátornak, felrohant, hogy ellenőrizze a zárat. A kutya csalódottan felvonyított, mert hiába mozgott a kilincs, az ajtó nem nyílt ki, nem jött be senki, hogy megveregesse a hátát, és az mondja, gyere, menjünk beljebb, hadd rakjam le a holmimat, az ajtót Kerepes természetesen nem hagyta úgy, soha nem felejtette elzárni a gázt, lekapcsolni a lámpát, rutinosan mindig mindent jól csinált, mégsem sajnálta ezt a plusz kört, még ha a kilincsrángatás következtében a földszinten is tökéletesen jól lehetett hallani Pulóver kétségbeesett panaszát. A postaládára ezúttal oda sem pillantott, úgy fordult a kijárat felé, és miközben a kabátját igazgatta, baljával setén kínlódva a gombokkal, s nézte, hogy a cipőfűzője megint kilazult, csak akkor vette észre, hogy a világ tejfehér, vakító fényességgé változott, amikor már belegyalogolt és nyoma sem maradt annak a környezetnek, amiből érkezett, és ami harmincvalahány éve az életét jelentette.

Normális körülmények között az ember azt gondolja, hogy ez a vég, mindennek vége. Ez a halál folyosója, és ez a fény az ítélet fénye, és valaki érkezik majd belőle, aki azt mondja, mindaz, amit tettél, most mérlegre kerül, minden cselekedeted számít, itt nincs helye semmi ravaszkodásnak, semmi ügyeskedésnek, itt nem számítanak a kapcsolataid, nem tagadhatsz le semmit, és ha próbálkoznál is szépíteni, hiába, azok az idők elmúltak, amikor a magadfajta alakok kisztílvá trükkjei még értek valamit. Ez a rendszer nem úgy működik, mint amit megszoktál, itt minden pontosan az, ami. Kerepes azonban nem tartozott a hívők közé, bár kamaszkorától – az első X-akták tévésorozat vetítésétől kezdve – reménykedett, hogy van még élet a földin kívül is, mert az nem létezik, hogy ennyi milliárd fényévnnyi távolságban sem alakult ki valami szebb, jobb, okosabb és tisztéletreméltóbb, mint a kék bolygót uraló csúcscivilizációja, és bár soha nem tudta magával ragadni a változatos, a misztikus és ezoterikus határán remegő újabb keletű tanok egyike sem, most mégis úgy érezte, hogy az élete fordulóponthoz érkezett. Átsuhant rajta a gondolat, hogy talán a Miatyánkot képes lenne összerakni. Addig tologatná a szavakat, e hangfoszlányokból álló, grandiózus puzzle elemeit, hogyha néhány sor nem is kerülne a helyére, összességében mégis értelmes és értelmezhető lenne az így

rekonstruált imádság, de aztán az is eszébe villant, hátha nem ezen múlik majd, mi lesz vele. Ezt a fehér, fényes semmit inkább érezte nyugtató hatásának, még ha az első pillanatban meg is ütközött azon, hova került. Kerepes rendszerint figyelmesnek gondolta magát, érdekelték az ok-okozati összefüggéseken túl a részletek is, és most határozottan úgy érezte, hogy továbbra is belülről látja magát, mint eddig: nem kívülről, szemből vagy fentről érzékeli a testét. Nem szereplő a térben, akit néz, hanem ő maga az, aki vonul, aki megáll, aki körbefordul és a kézfejével megérinti a homlokát, és úgy tapasztalja, hogy semmi mást nem érez, mint általában. A hőmérséklete a szokásos 36 fok körül lehet, a bőre kissé zsíros, ez adottság, amivel együtt kell élnie, ilyen volt az apja meg az anyja bőre is, bár az apja gyakran mondogatta, hogy használjon alkoholt az arcára, dörzsölje át fehér vattával, az anyja viszont arra biztatta, ne tegye ezt, mert éppen ellenkező hatást fog elérni, a szesz kiszárítja a bőrét, és a szervezet azzal reagál majd erre, hogy még jobban zsírosodni kezd a bőre, aztán viszont megfordul ez a folyamat, szóló közbe az apja, mint ahogyan a korpásodás elleni sampon is még szárazabbá teszi a haját az első körben, de Kerepes inkább arra hajlott, hogy elég áttörölni simán valami ronggyal a homlokát, vagy ha nem otthon van, és kerülni szeretné a feltűnést, akkor papírzsebkendővel. Itt állt a fehérben, kissé gyámoltalanul, mert az új helyzetek mindig ellágyítják az embert, mintha munkahelyet váltana éppen (vagy korábban iskolát), és nem a régi útvonalon kell mennie mostantól reggelente, és nagyon szerette volna tudni, mit tegyen.

Meg sem lepődött igazán, amikor meglátta a nőt. Határozott léptekkel közeledett, sűrű, egyenes vonalú, szűk szabású kosztümben, sima harisnyában és nem hivalkodóan magas sarkú, finoman kopogó cipőben. Ezt a nőtípust Kerepes szerette feltűnés nélkül megbámulni, hatottak rá a csinos, harmincas éveik elején járó üzletasszonyok, akik csupán egyszer születtek, aztán nagyon hamar, rendszerint négy-öt hónap után visszatértek a munkába, mert szükség volt rájuk és nekik is arra a tudatra, hogy nélkülözhetetlenek, hogy jók vagy még jobbak is, mint a férfiak, ugyanakkor mindazt az előnyt, ami nőiségükből fakad, hasznukra tudták fordítani, de mindezen túl Kerepesnek ez a száznyolcvan centis, gesztenyebarna, mellben kissé erős teremtés azért is tetszett, mert az arca emlékeztette a fiatal Ornella Mutira, aki mostanában talán nem volt annyira divatos hosszú és hullámos hajával, de Kerepes úgy gondolta, hogy egyszer majd csak elmúlik, ami most van, és a sovány, lapos, durcás képű modellek kultuszát ismét felváltja a babaarcú gömbölyű szépségek szexuális diktatúrája.

A nő egészen közel jött hozzá, annak ellenére, hogy az üres térben erre semmi szükség nem volt. A férfi még az illatát is érezte, kicsit krémes, nem zavaróan édeskés parfümöt használt. A hangja és a mosolya egyaránt intelligensnek hatott. Bemutakozott, de annyira gyorsan, hogy Kerepes képtelen volt megjegyezni a nevét, valójában nem is figyelt oda, mit mond a nő, túlzottan lekötötte a látványa, és hogy mire emlékezteti őt ez az illat, visszakérdezni pedig nem akart.

– Itt lesz a teszt, töltsé ki, kérem – nyújtott át egy bőr mappát és két kék tollat Kerepesnek. – Nem időre megy – tette hozzá kedves félmosollyal. – És az esszékérdésre is figyeljen!

A férfi elbizonytalanodott, általában nem szeretett írni, kézzel különösen nem, tesztet pedig kitalálni, osztani és javítani szokott, nem megoldani, de aztán észrevette a kis kerek műanyag asztalt és az Ikeát idéző támlás fehér széket, és arra gondolt, nincs

abban a helyzetben, hogy ellenkezzen. Nem mintha a nő erőszakosan utasította volna, a legkevésbé sem volt durva, de Kerepes valahogy úgy érezte, nem tehet mást, mint-hogy engedelmeskedik, fogja a papírokat, a tollakat, leül és legjobb tudása szerint válaszol majd a kérdésekre, vagy húzogató ikszeket és karikákat attól függően, mit várnak tőle. Elég vaskosnak érezte a mappát, ebből úgy sejtette, aligha végez túl hamar. A szék kényelmes volt, de az asztalon kis fehér csészében hiába gőzölgött kávé, Kerepes a szokásos reggeli koffeinmennyiségen túl volt már régen. Essünk túl rajta, gondolta és belevágott.

A kérdések csak látszólag voltak egyszerűek. Hogyan lehet ennyi év távolságból megítélni azt, amire már alig-alig emlékszik az ember? Amikor megismerte Horváth Évát, a lány másodikos gimnazista volt, orosz–franciás, és Kerepes padtársával, Orbánnal járt. Orbán is énekaros volt, szerette a komolyzenét, nem csupán Pink Floyd, Dire Straits meg Black Sabbath lemezeket hallgatott, hanem Lisztet, Kodályt és Verdit is, ennél fogva a többi fiúval ellentétben nem tragédiaként élte meg, ha énekelni kellett, és nem tátogott némán rángatózó arcizmokkal, ha intett az osztályfőnök, hogy akkor most az ünnepség zárásaként énekeljék el a Szózatot. Évával a kórus sárospataki útján jöttek össze, a kollégium melletti nagy park fái alatt andalogtak fél éjszaka és vörösré szorongatták egymás kezét, és kövel meg korhadt faággal zsebükben tértek vissza a szállásra, hogy örökre emlékezzenek erre a napra. Kerepes soha nem tudta meg, Orbán és Éva miért szakítottak három hónap múlva. Addig úgy látta, kifejezetten illenek egymáshoz, ők harmadikosak voltak, a lány pont egyvel járt alattuk, olyan osztályba, ahol a 21 lányra 7 fiú jutott, elhódítása ezért is számított különösen értékes tetteknek. Aztán – vége lett. Orbán rettenetesen nézett ki szerdán, sápadtan érkezett, gyakorlatilag közvetlenül a tanár előtt, táskáját odacsapta a padhoz, nem köszönt, nem is felelt Kerepes kérdésére, mi van, fekete karikás szeme fátyolosnak tűnt, és egész órán úgy nézett maga elé, mint valami zombi, nem írt, nem jegyzetelt, és amikor a tanár szólította, lassan állt fel, mint akinek sérve van, és feszülten hallgatott, mintha fogalma sem lenne, hogy került éppen ide. Kerepes először arra gondolt, csak nem az apjával lett valami, mostanában sokat panaszkodott Orbán, hogy az öreg nyomorultul érzi magát, kezelésekre járt, sugarazták, és bár a jóslatok szerint akár tíz évig is élélhet még így, ki tudja, mi történt kedd délután vagy éjszaka. Aztán a harmadik szünetben, amikor már kezdett lemondani arról, hogy ők valaha is fognak beszélni egymással, Orbán odavetette, hogy vége, nem járnak már együtt Évával. Kerepest megrázta a hír, tényleg mindent megfontoltatok és minden meggondoltatok, kérdezte, és azt csak magában tette hozzá, nem csupán hiszti ez, ami után majd minden rendbe fog jönni, Orbán azonban erre már nem válaszolt, nem részletezte, mi miatt távolodtak el egymástól. Kerepes akár örülhetett is volna ennek a helyzetnek, mert míg Orbán és Éva jártak, szinte csak egymásnak éltek, kiszakadva a világból, most meg ismét szükség lett rá, kellett valaki, aki segít Orbánnak túlélni ezt a lelki válságot. Kerepes nagyvonalúan viselkedett, félresöpörte a sérelmeket, amelyekről nem beszélt padtársával, csak gyűjtögette őket egy titkos belső rekeszbe, és most sem jött azzal, mennyire nem esett jól neki az a fajta totális mellőzés, hogy hiába hívta, csengetés után Orbán rendszerint Évák osztályát kezdte keresni, és nem a második emeleti fiúvécé felé vette az irányt, ahol a dohányosok gyülekeztek. Kerepes természetesen ment nélküle is, ismerte a srácokat, bárkitől kapott tüzet vagy cigit, ha megszorult, de Orbánnal azért más volt. Azt nem tudta, Évával mit kezdjen ezután. Mert néha összefutot-

tak, volt, hogy hárman mentek moziba, a Jedi visszatérre ültek be, és előtte Kerepes fizette a fagyaltot, tudtak egymásról, Horváth Éva tisztában volt vele, hogy ő Orbán legjobb barátja, és Kerepes is úgy látta, ez a lány tökéletesen jól mutat Orbán mellett, örülök nektek, mondta egy alkalommal, amikor összefutottak az utcán, és Orbánt ez a fajta bizalmas hang kivételesen nem zavarta, látta Kerepesen, hogy ivott, sokat, és hogy kissé oldottabb így, mint máskor, jól van, veregette meg a vállát, és elkészönt azzal, hogy nekik most sietniük kell. Erre a találkozásra Éva is emlékezett, de nem pont így, mert utólag bevallotta Kerepesnek, nem értette Orbánt, miért vonszolja el őt onnan, miért ne maradhattak volna együtt, hogy a tényleg rémesen részeg haver ne legyen egyedül. Ez már a szakítás után volt, a büféből kijövet futottak össze az iskolában, és bár Kerepes először arra gondolt, keresztülnéz Éván, semmibe veszi, mintha ott sem lenne, csak odavetett egy szíát, ami viszont felbátoríthatta a lányt, mert megragadta a fiú karját, és nagyon fájdalmas hangon kérte, szánjon rá pár percet, nem is róla van szó, bizonygatta, amikor rövid tépelődés után Kerepes bólintott, miért is ne, hanem Orbánról. Éva attól tartott, még kárt tesz magában a fiú, és ezt nem szerette volna, de azt sem akarta, hogy csak azért legyenek együtt, mert a fiú ezzel a mérhetetlenül gyenge jellemre utaló magatartással zsarolná őt, és könnyben ázó szemekkel kérte Kerepest, figyeljen oda rá, mert neki, az egykori barátnőnek az lenne igazán megnyugtató, ha Orbánnal a barátai többet törődnének, nem hagynák magára, nem engednék túl sokat egyedül kószálni. Ez meghatotta Kerepest. Csak azért szakították félbe a beszélgetést, mert megszólalt a csengő. Utólag sem hitte azt, hogy Éva akkor egyebet is akart, de később mégis másképpen alakult a viszonyuk: az ellenséges fenntartásokkal kezelt volt barátnő helyett egyre inkább egy kedves lánynak látta, aki ugyanúgy keresi a helyét a világban, mint a legtöbben, akiket ismert, és aki ugyanúgy egyedül van akkor is, ha éppen társaságban tartózkodott, mint ő. Orbánt sokkal kevésbé zavarta Kerepes és Éva kapcsolata, mint azt kezdetben hitték.

Orbán ekkor már Takács Gabival járt, aki egészen másféle lány volt, mint Éva, magas és hangos, kissé hóbortos negyedikes, hajlamos arra, hogy bolondot csináljon a fiúkból, ahogy ezt később Orbánon is bemutatta. Imádta a szűk és rövid ruhákat, szerette hangsúlyozni a mellét, ami Éva szerint nemcsak nagy volt, de lógott is, Kerepes azonban akkoriban ilyesmire nem adott, szerinte egy nő vagy jó nő, vagy nem, a részletek nem érdekesekek, de ezt egyébként sem neki kellett figyelembe vennie, mert Takács Gabival Orbán járt, ő meg Évával. Viszonyuk nem sokkal az érettségi előtt ért véget. Kerepes zaklatott állapotba került, és nem tudott mit kezdeni magával. Nyomasztotta, hogy vége ennek a négy évnek, és rögtön itt a nagy megmérettetés, amire készülni is kellene, ugyanakkor meg abban az évben túl hamar jött a tavasz, április közepe után azonnal nyáriasra fordult az idő, a szünetekben kint napozhattak az örökösen roskadozó, a vizes talaj miatt salétromos falak elé telepített padokon, és annyi buli volt, ahova hívták, hogy menjen, mert tánc lesz, két kedvenc zenekara is érkezett a városba, nem akarta kihagyni a koncertjeiket, a Kiadó Bútorok meg a Biztonságos Szex zenéje csak rossz minőségű másolatokon, nyúlós szalagú kazettákon volt elérhető, aki azt is szerette volna hallani, pontosan mit is énekel a göndör Viktor és a dögös Bestia Betti duettje, ott tombolt az Ifjúsági Házban. Utóbb maga sem értette, hogyan lehetett olyan felelőtlen, de egy csütörtöki napon, a felvételi előkészítőről hazafelé menet, miközben az egyik kezét Éva farzsebébe dugta, a másikkal meg a cigijét igazgatta, Kerepes valami

olyasmit mondott, hogy pihenniük kellene, túl sokat vannak együtt, és annyira kevés mostanában az ideje. Éva nem halt bele ebbe a mondatba, de halálosan megsértődött, és a fiú hiába akart visszatáncolni, már késő volt, úgy foszlott semmivé együtt töltött másfél évük, mint a parfüm, amit levegőbe fújtak, és kivitt a huzat.

Az érettségi sikerült, a banketten viszont kis híján alkoholmérgezést kapott Kerepes, és hiába egyezett meg éjfél után Gömöri Andival, azzal a mindig mosolygó osztálytársnőjével, akivel addig tíz mondatot sem váltottak, hogy talán mégis ők lennének az ideális pár, reggel már nem emlékezett Andi albérletének címére, pedig amikor magához tért, és túl volt az első étkezésen, anyja visszafogottan fűszeres húslevesén, ami valóban bent is maradt, tényleg el akart menni hozzá, mert abban maradtak, hogy az éjjel iszonyatosan részeg Kerepes inkább másnap fogja szerelmével elhalmozni a lányt. Az évről egymásra is alig-alig néztek, mert akkor már semmire sem maradt idő, mindenki a saját családjával volt elfoglalva, az elmúlt napokban egyébként is túl sokszor búcsúzkodtak, az osztályok a tanároktól, a barátok a barátoktól, túl sok szikrázó fogadalmat tettek, hogy örökké együtt, és soha nem fognak elfelejtkezni arról, ami történt, és hogy ami eddig volt, csupán közös történetük kezdete, nem a vég, amit majd később jó lenne feledni. Aztán természetesen Kerepes anyjának lett igaza, aki kiment az erkélyen cigarettázó fiához, hogy feküdjön már le, mert aludni is kell, és kivételesen nem türelmetlenkedett vele, viszont nem is kímélte, amikor a fiú képébe vágta, ne gondolja, hogy másfél-két évnél tovább húzzák majd ezek a gimnáziumi barátságok, és bármennyire is hevesen tiltakozott a fiú, az anyjának lett igaza, hiába gondolta Kerepes róla, hogy fogalma sincs az életről, egy vagy két kivételtől eltekintve gyakorlatilag vége lett mindnek.

Erdős Ágival augusztusban ismerkedett meg Kerepes. Teljesen és tiszta szívéből beleszerelmesedett ebbe a megbízhatatlan és végletesen romantikus lányba. Annyira más volt, mint ő, vagy akikkel eddig kapcsolatba került. Ági autóstoppal érkezett a házigazdákhöz, ahol Kerepes is lakott, aki ugyan egyre kevésbé tartotta fontosnak, hogy együtt töltsék kevés szabadidejét a szüleivel, mégis úgy döntött, ezt a nyarat nem hagyja ki, mintha megérezte volna, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor a Balaton mellett üdülhetnek, ennyi és aztán vége, megszűnik szinte az összes vállalati és szakszervezeti lehetőség, odavesznek a kedvezmények a nagy és álságos társadalmi átalakulások emésztőgödrében, miközben csak beszélnek róla, hogy ez a harc volt a végső, és épülhet mostantól a szép új világ, mert harc és vér nélkül változik a világ, és ez azzal is jár, hogy a lelkesedéstől elégedetten elpilledő társadalom mégsem űzi el az előző és hazugságokra épített rendszer haszonélvezőit, ami jó volt, azt pedig maga a szabadság illúziójának mámorától részeg tömeg teszi földdel egyenlővé.

Ha nem vállalja a közös nyaralást Kerepes, nagy valószínűséggel soha az életben nem találkozik Erdős Ágival. Így viszont, amikor ebéd után a terasz árnyékában hintázt az a roppant kényelmetlen műanyag széken, amiből a tulajdonosok pontosan tizenegyet vásároltak, hogy igény esetén nagyobb társaságot is ki tudjanak szolgálni, és dühöngött, miért kell az anyja szerint háromig várni a strandolással, ha pont annyira forrón tűz majd rájuk a nap, és ugyanúgy le lehet égni akkor is, mint most, fél kettő után három perccel, és a hirtelen támadt szellő ellapozta a Modern Könyvtár 1982-es kiadású békazöld kötetét, a lengyel csodagyerek Marek Pakcinsky fantasztikus történeteinek fűzérét elképzelt világokban történelmükkel egymásba fonódó birodalmakról, és ahogy a könyv után nyúlt, és kezével leverte a fehér papírpoharat, amelynek már csak

az alján lötyögött némi kóla, és ezért könnyű lett, bizonytalanul állt a szintén műanyag, enyhén deformált felületű asztalon, meglátta a lányt. Átlagos termetű volt, vakítóan szőke, a bőre viszont barna, mintha most érkezett volna India dzsungleiből. A lány köszönt rá, ahogy csehszlovák túrahátizsákjával a vállán beviharzott a hátsó kert fehérre mázolt kiskapuján, és csak halvány, de érthető szíat vetett oda szokatlanul fátyolos hangján, mint aki tudja, nem kell nagy ügyet csinálni az ilyesimből. Kerepes alig tért magához, olyan valószínűtlen volt ez a jelenés, és mivel úgyis fel kellett takarítania az asztalon szétterült ragacsos barna pocsolját, zsebkendőjét nem vett magához reggel, szivacs meg csak a konyhában volt, felállt, és kivételesen nem később jutott eszébe a frappás megoldás, a bővös szavak, mint általában, mit kellene csinálni vagy mondani abban a megismételhetetlen, soha vissza nem térő pillanatban, és kissé sután, mint valami kosztümös film hőse, meghajolt és azt mondta:

- Azt hiszem, mi még nem találkoztunk. Itt nyaralok a szüleimmel. És te?
- Olyan kedves voltál akkor – mondta később Ági.

Kerepesék szokásos délutáni strandolásán ekkor már túl voltak, a fiút kivételesen nem zavarta, hogy apja csillapíthatatlan szomjúságát sörrrel kúrálja, miközben a napozókrémtől zsíros újság mögül bámulja a nőket, az anyja meg kalapban és vállán törülközővel unatkozik, mert kiderült, a lány nemcsak félelmetesen csinos, de hihetetlenül jól úszik, és nem nyafog, ha a vízicsata hevében összeütköznek, nem zavarja a szemébe fröccsenő víz, és ha kell, képes elsőként alámerülni, hogy ellenfelét puha és gusztustalan iszappal dobálja meg. Nem is akart vacsorázni, mikor visszavonultak a házba, de az anyja ragaszkodott hozzá, az apja meg az orra alatt morgott, de Kerepes inkább elengedte a füle mellett, nem érdekelte, hogy már megint részeg, ha neki ez okoz örömet, nem baj, csak hozzá ne szóljon, gondolta, ezért gyorsan, szinte állva falta a szendvicseket, bólintott, hogy finom, és igyekezett mihamarabb távozni, mielőtt a szülők a szokásos szabályrendszerrel kezdték volna idézni, mire vigyázzon, mit kerüljön messzire, és főképpen meddig érkezzen haza.

Ágival először a központ felé vették az irányt, ahol ilyenkor már zártak az üzletek, de a cukrászdák, sörözők és presszók teraszán tömegek üldögéltek, ők meg nézték, milyen sok ember lődörög céltalanul, és hogy magyar szót alig hallani. Áginak tetszett, mennyire hosszú és nyugodt ez a nap.

- Van abban valami jó, ha céltalanul jársz-kelsz, és nem kell állandóan az órát nézni, mi lesz a következő program, és meddig kell még várni addig – magyarázta lelkesen a fiúnak.

- Túl sok a szabály, és azok, akik azt hiszik, hogy ettől könnyebb lesz az életük, észre sem veszik, hogy éppen abba fáradnak bele, hogy ezeket próbálják betartani. Otthon is ez van, én pedig bármit el tudok képzelni magamnak, kivéve az ilyen életet – lelkesedett Kerepes is.

Hamar egymásra hangolódtak. A fiú már nem is tudta volna hirtelenjében, ki érintette meg először a másik kezét, úgy, hogy ujjai végül egymásra találtak. Soha nem hitte, hogy képes lesz ilyen könnyedén viselkedni egy másik emberrel, pontosabban egy lánnyal, akit mindössze néhány órával azelőtt ismert meg. Megfordult a fejében, milyen jó lesz majd beszélni erről a fantasztikus találkozásról néhány nap múlva otthon, de addig még annyi minden történhet velünk, gondolta, hogy mindenről be sem számolhat a barátoknak.

Lassan gyulladni kezdtek a lámpák, és miután harmadjára is ugyanazokba az utcákba tévedtek, és ugyanazokra a házakra mutattak, milyen jó lehet annak, akit a szerencse annyira kegyel, hogy onnan indulhat útra reggelente, a part felé sétáltak tovább, és élvezték, hogy az augusztusi este simogatja a bőrüket. A környék csak lassan néptelenedett el, a lángos- és palacsintasütők nagyjából a stranddal és a csónak- meg vízibiciklikölcsönzőkkel egyszerre zártak, aztán következtek a presszók, a diszkók viszont rendszerint hajnalig nyitva tartottak hétköznap is, messzire vitte a langyos augusztusi szél a gyorsan múló nyár slágereinek foszlányait. Ági nem szerette ezt a zenét, Kerepest viszont nem zavarta, szerinte illett az éjszakához, és ehhez a partszakaszhoz, ahol rajtuk kívül már senki sem járt.

– Szerintem nincs kutya – mondta a lány, mikor a strand lelakatolt kapujához értek, és a fiú remélte, nem téved.

Már-már másztak, mikor Ági a karjára tette a kezét.

– Nem hoztam magammal fürdőruhát.

– Én sem – jött a zavart válasz.

– Inkább sétáljunk tovább?

Olyan közel hajolt hozzá a lány, hogy a haja Kerepes arcához ért.

– Akarlak – súgta a fülébe filmszavakat idézően fátyolos hangon.

– Én is – köszörilte a torkát a fiú, mert erre nincsen más válasz.

A közeli bokrok között találtak nyugalmas fészket, ahol elég sötét volt, és ahonnan lomha, szép állatnak látták a Balaton vizét, az eget meg szikrázó fekete bársonytakarónak. Ági nem tiltakozott, mikor Kerepes felajánlotta, dőljön nyugodtan a farmerdzsekijére, akkor sem ellenkezett, amikor az arca után a mellét kezdte simogatni, csak a szúnyogok zavarták később, ahogy ütemesen emelkedő és ereszkedő fenekét leszállópályának használva szívták véréit, miközben Kerepes nyögve és sóhajtozva próbálta késleltetni menetrend szerinti orgazmusát.

– Azt mondtad, vigyázol – csapott a vállára ingerülten Ági, mikor Kerepes elélezett.

– Te tehetsz róla – tiltakozott a fiú. – Túl szép vagy – próbálta taktikusan előnyére fordítani a helyzetet. Ez sem segített sokat, mert pillanatokon belül kiderült, hogy Kerepes nemcsak óvszerről nem gondoskodott, de papírzsebkendő továbbra sem volt nála, így aztán Ági kénytelen volt Kerepes farmerdzsekijének bélését összekenni a szivárgó, ragacsos nedvekkkel, és a fiú is csak abba törülhette magát.

– Azért jó volt? – kérdezte reménykedve, mikor hazafelé indultak, és arra gondolt, minden kapcsolatban vannak felejthető pillanatok, az a harmónia, ami közöttük szürkület környékén kialakult, nem eshet darabokra csak úgy.

– Az – boksztolt a hasába a lány.

Kerepes azzal ébredt, hogy a strandra fogja csábítani Ágit, a délelőtti órákban nem olyan veszélyes a sugárzás, a vízben meg majd elbohóckodnak, ilyenkor még nincsen csúcsforgalom, talán evezni is fognak, ha kedvük lesz hozzá, de nagy megdöbbenésére a lány már nem volt sehol, és mire sikerült kifagatni a háziakat, csak óvatosan, mert előző éjjel azért ha váltottak is búcsúcsókot, nem volt teljesen mintaszerű az elválásuk, amikor a lány a padlástér felé vette az irányt, a fiú meg a fürdőszobába osont rendbe hozni a ruháját, mielőtt az anyja kiszúrja, mi lett vele, már majdnem fél egyet mutatott a társalgó falára akasztott enyhén giccses, olvashatatlan római számjegyekkel ékes óra mutatója. Ennyi volt, nem több, soha többé nem találkoztak. Kerepes nem tudta a lány

címét, ennél fogva írni sem volt hova neki, és ha elviselhetetlenül fájt is, amiért így ejtették alig fél napon belül, tudomásul vette, hogy az élet ennyire rohadt dolog, egyszerűre büntetőtábor és ajándékbolt, ahol bármi megtörténhet, és bárminek az ellenkezője is, ennél fogva csak a komplett idióták terveznek előre, nem érdemes felesleges ábrándokat hajkurászni, meg terveket forgatni, az az erő vagy energia, ami a világot mozgatja, és amit minden földrészen másképpen neveznek, nem azért van, hogy minden egyes emberre figyeljen, az egyiknek sikerül, a másiknak nem, aki pedig elbukik, mert a többségnek ez a sorsa, jobb, ha feláll, és kimászik a sárból, mert azzal sem jár jobban.

Kerepes bosszút akart állni, szent háborút hirdetni a világ, és főképpen a világban mozgó összes nő ellen, és azzal a feltett szándékkal tért haza a Balatonról, hogy többé nem hagyja magát beugratni, elég volt a szájalmas szerelmes figurájából, akit könnyű elfelejteni, akinek még halvány és fátyolos jó reggelt köszöntés sem jár, nem, gondolta fogcsikorgatva, inkább ő lesz az, aki semmibe veszi, kihasználja őket, a tizenéves kiscsajokat és a húszas csinibabákat, de akár az idősebb bukszákat is, az okokat ugyan nem fejtette ki, csak a lényegét magyarázta a fiúknak, Orbánnak, Gabinak és Tivolinak, akikkel az utolsó nyári napok egyikén találkoztak, s mert már mindenki elmúlt tizennyolc, kocsmába mentek, ott itták a pultnak támaszkodva a jó hűvös korsó söröket, egyiket a másik után, de ebből a komoly tervből azonban nem azért nem lett semmi, mert irgalmatlanul berúgtak, annyira, hogy Gabi, akivel utoljára szorítottak kezét, és lapogatták egymás vállát, hogy ők ezt az egész elfuserált rendszert helyrehozzák, és lesz még a magyaroké Kolozsvár, Gabi az ajtócsapódást követően szinte azonnal végigrókázta a lépcsőházat és a pólóját, hanem mert Kerepest hamar elvitték sorkatonai szolgálatra, korábban, mint amire számított, és ez azzal járt, hogy hosszú hónapokat kellett homogén férfikörnyezetben töltenie, ahol még a büfében sem nő dolgozott, hanem a sánta, enyhén kacskakezü, félcigány Laci, és ha néha-néha kiszabadult e kizárólag értelmetlen kötöttségekkel teli mikrovilágból, elhagyhatta a szájalmas őrtornyokkal és fegyelemre szoktatott bajtársakkal óvott laktanyát, akkor inkább a kocsmá felé vette az irányt, ment a többiek után, mert azon már túl volt, hogy dühösen akarja az önállóságot, már ha egyedül volt, akkor sem az zakatolt a fejében, hogy én, abból itt semmi jó nem sült ki soha, és ha a szürke kisváros időtlenül mocskos kocsmáiban nem is voltak nőnemű lények, ott legalább mérsékelt áron lehetett Pusztá vodkát meg Róna Tüze névre hallgató, negyven fokos alkoholféleséget kapni, és ha ivott, akkor rendszerint háromszor annyi cigit szívott, mint napközben, ami szintén pénzbe került, és ezért Kerepes gyakorlatiasan nagyra értékelte, ha hatékonyan, tehát olcsón és gyorsan be tudott rúgni.

Az elején még alig hitte, hogy bírni fogja az agysorvasztásnak és májkieményítésnek ezt a kíméletlen gyorstalpalóját, de amikor utoljára lépett ki a laktanya kapuján, már csak arra gondolt, ha több haszna nem is volt ennek az időrabló tortúrának, azért mesélhatalmija lesz majd elég, amikor a régi fiúkkal sörözésre adják a fejüket. Furcsa vagy így, nagyon férfias, veregette meg a fia vállát az anyja, a fényképed alapján azt hittem, jobban öregít majd a bajusz, még jó, hogy két rövidet és egy hosszút csengettél, mint régen, különben meg sem ismerlek talán. Máskor rendszerint mogorva apja is vigyorgott, mennyire emberes lett a gyerek. Kerepes kopaszként csak azért találta ki magának ezt a bajusznövesztést, hogy történjen már vele valami más is, minthogy a legképtelenebb módokon alázzák és ugratják, ez az orr alatti szőrzet maga volt a szabadság, lehetett igazgatni, fésülgetni, fogdosni és tapogatni, rövidebbre nyírni vagy vékonyabbra

szabni. Aztán múlt idő lett ez is, mint a laktanyában töltött hónapok: amikor megismerte Mariannt, aki az anyja másodunokatestvérének a szomszédjában lakott, és akkora szatyrokkal egyensúlyozott hazafelé a lépcsőházban, hogy még az egyébként az átlagosnál is figyelmetlenebb Kerepes sem ment el mellette csak úgy, és megszólította, segíthet-e, és a lány nem mondott nemet, végül mégis azt javasolta tükörképének egy reggeli borotválkozás előtt, hogy tegyenek próbát, milyen lenne ismét bajusz nélkül, teljesen sima képpel, mert hab van, borotvapenge van, legfeljebb ha megbánja, újránöveszti. Nem bánta meg, Mariann is azt mondta, jobb így.

Közös történetük elemei kezdetben jól láthatóan elkülönültek egymástól. Volt az albérlőkorszak, a kertvárosi melléképület, az eredetileg nyárikonyhának tervezett, bútorlapokból összetákolts és hullámpalával fedett, kétszer három méteres szobácskából és fele ekkora, egyszerre konyhaként és előszobaként is funkcionáló másik helyiségből álló első otthon, ahol egyetlen konnektor volt csupán a falban, az is az örökösen nyöszörgő ágy alatt, onnan kellett elosztókkal továbbvinni az áramot a konyhai világításhoz, a rezsóhoz és ahhoz a parányi hűtőhöz, amit csak nagyon nehezen engedélyeztek a háziak, mert szerintük túl sokat fogyaszt még az ilyen kicsi gép is, hiába bizonygatta Kerepes, ha kell, fizetnek ők többet, mondják meg, mennyivel, de a mindig borostás és fokhagymaszagú Karcsi bácsi, a főbérlő csak ingatta a fejét, és vakargatta szőrös ádámcsutkáját, hogy nem akar ő rosszat senkinek, de tudják, az asszony, vele nem könnyű értekezni, sóhajtozott. Innen az első tél végén távoztak, miután ruháikat átjárta a kíméletlen és bántóan dohos szag, ami a vékony, rosszul szigetelt fal miatt terjedő penész következménye volt, és ahogy márciusban próbálták átrendezni a szobát (eleve lehetetlen vállalkozásnak indult, legfeljebb a szekrény elemeit tologathatták innen oda és onnan vissza, a reggelizőtálca méretű ablak és az alacsony ajtó nem sok teret hagyott, hogy kibontakozzanak), a napközben kanapéként funkcionáló fekvőalkalmatosságot félrehúzva döbentben látták, hiba volt mellőzni a fekete szemetes zsákok használatát a nagy tároló dobozokban, Mariann nyári holmijainak jó részét ugyanis kidobhatta, hiába mosta ki, azt a szúrós szagot továbbra is érezte. Innen a szülőkhöz költöztek, akik azt mondták, ne fizessenek idegeneknek azért, legyen hol aludniuk, jöjjenek, a három szobából kapnak egyet, és amit lehet, azt tegyék csak félre. Ez két év volt, két szép esztendő a korai időszakból, egyre több súrlódással és a szigorú elhatározással, hogy gyereket addig nem fognak vállalni, míg saját lakást nem kerítenek. Mindegy, mekkora, de olyan legyen, ahol nem lakik rajtuk kívül más: ha becsukják az ajtót maguk mögött, tényleg hazaérkeznek.

Első saját otthonukra a Domokos Lajos utcai tízemeletesben tettek szert, ez egyetlen szobából állt, és parányi teakonyhából, meg a legolcsóbb fehér csempével mennyezetig burkolt, zuhanyfülkés fürdőből. Szerencsére a lakószoba elég tágas volt, összességében alkalmas arra, hogy elkülönítsék a nappali meg a hálórész funkciót. Mariann irányításával ügyesen játszottak az olcsó, mégis dekoratív fehér bútorokkal, a világossárga szőnyegpadlóval, a Barack színű, anyagában nyomott virágmintás függönytől viszont Kerepes rosszul lett, ez már maga a giccs, tiltakozott, de elfogadta az asszonyka érveit, miszerint a fehér fal mellett ezek a kiegészítők nem csupán nagytítják a teret, de ragyogóvá is teszik azt. A 28 négyzetméteres alapterületen túl annyi baja volt csak ennek a lakásnak, hogy a kilencediken helyezkedett el, kanyarban. Felettük nem túl csendes népség lakott, Kerepes szerint csak egyetlen nő, valami kurva, aki esténként más és más

férfival állított haza, és ahelyett, hogy rögtön ágyba bújtak volna, rendszerint sokáig tévéztek, Mariannal mindig tudták, melyik csatorna híradóját nézik fent, és e hosszúra nyúlt, hangos előjáték után sem kezdték rögtön a tényleges aktust, mert a nő táncolni kezdett, kopogó túsarkúban topogott, ami különösen a latin ritmusokkal együtt volt zavaró. Kerepes végül feladta szigorú elveit, hogy más életébe ne avatkozzon, és felvonult a lépcsőn, jelezni, hogy mindenki azt csinál a saját lakásában, amit akar, amíg mást nem zavar, de hiába nyomta a csengőt, a kurva nem nyitott ajtót. Bosszúból letépte a nő postaládáját és bedobta a pincerács mögé, de túl egyértelmű lehetett az összefüggés az egyre fogyatkozó türelemmel nyomott csengő meg a földszinti rongálás között, mert a kurva cserébe leáztatta őket: rettenetesen nézett ki a fehér nappaliban a fürdőszoba felőli oldalon képződött, hegy- és főleg vízrajzi térképet idéző ablaknyi folt.

Innen másfél év után költöztek tovább, éppen, mielőtt igazán emelkedni kezdtek az árak. Korábban tényleges alternatíva volt, hogy ugyanannyi pénzből 35 négyzetméteres panelt vegyen az ember, vagy alig használt Golfot, ez a Torta téri egy plusz két feles, erkélyes második emeleti lakás megvásárlása után már csak a közelmúlt hihetetlen történeteinek sorát gyarapította. Itt csúszott meg velük először és helyrehozhatatlanul az idő: az évek csak úgy elmúltak, egyik a másik után, hogy egyre nehezebb volt visszaidézni, mi mikor is lehetett. Voltak utazások, Balaton-környéki nyaralások, hosszú és vitákkal teli túrák, Velence autóbusszal júliusban és karnevál idején, két-három nomád hét Ausztria olcsóbb kempingjeiben, szárazon kopogó hazai kenyér és örökké puha matracal, miközben folyt a hőmérőzés, Kerepes napokig várt, nem verte ki, és nem rohanta le az asszonyt, hátha sikerül teherbe ejteni, máskor meg csak ültek fásultan a váróban, és számolgatták, mennyit költöttek már a fogadott orvosra, és a nő még mindig szabályos időközönként vérzik, nem rázza férje vállát, hogy talán most, semmi ilyen nem történik, csak mennek a napok, egyik a másik után. A Torta térről, ahova a kicsi lakás után annyira vágytak, és amit három kíméletlenül strapás hét alatt újítottak fel, szinte napra másfél év után mentek tovább, de arról, hogy Kerepes már az első ott töltött közös este előtt körülnézett, és a friss tapétákon, az új padlószőnyegen és a még mindig zavaró olajfestékszagot árasztó ajtókon és ablakon pihentetve szemét álmodó tekintettel megjegyezte:

– Képeket ne tegyünk fel a falra, mert úgyis megyünk majd tovább.

Mariann, aki viszont kicsi gyerekkora óta ragaszkodott volna az állandóhoz, erre mondta azt a barátnőinek, akikkel a szemközti lépcsőház földszintjén található fodrászüzletben ismerkedett meg, miközben csavarókkal a fejükön várták, fejtse már ki jótékony hatását a dauer vagy a festék, ami a reklámok szerint maga a tökéletes szín és forma, hogy ettől kezdve soha, de soha, egyetlen percre vagy lomha pillanatra sem érezte, hogy e Torta téri lakás igazi otthona lenne. Innen a rezszi miatt menekültek. Kerepes arra fogta, hogy ne maradjanak tovább.

– Ha mindent összevetünk, tizenkét ezerrel fogunk kevesebbet fizetni a Trombitás utcai részen.

A házukban található boltos mesélt erről a varázslatos környékről, ahol a lánya élt. Pandúr szerint a fűtés, a közös költség meg a takarítás együtt volt fele annyi, mint a Torta téri egy plusz két feles esetében csak a távhőszolgáltatásért téli hónapokban kifizetett számla. Nem volt, legfeljebb harminc nap, míg mindent végig tudtak pörgetni. Ehhez Kerepes nagyon értett, ha valamit akart, nem állt meg, nem lassított, mert úgy

érezte, az idő kifolyik a kezéből. Aztán amikor minden mozgott már, mint a szánkó, ami csúszni kezdett a lejtőn lefelé, lassan eleinte, aztán egyre inkább fékezhetetlenül, azt mondta Mariannak, ő ennyire képes csupán, legyen szíves, vegye át tőle a stafétát, mert egymáshoz tartoznak, és ha az asszony nem segít, akkor nem boldogulnak az előttük álló nehézségekkel. Rendszerint sosem késlekedett részletesen kifejtteni, mennyire szomorú lenne mindent veszni hagyni. Mariann megértette, csak annyit kért, hogy más-kor már azelőtt avassa be őt, hogy meghatározó lépésekre ragadtatná magát. Ennyiben maradtak.

S körülbelül itt kapta fel Kerepes a fejét, s elnézte, mennyire hihetetlen ez a hely, ahol ír. A keze lassan többször akart leszakadni, a válla szinte belezsibbadt.

– Mi lett volna, ha másképpen alakul? Ha...

...ha Orbán és Éva nem járnak együtt. Vagy nem szakítanak. Vagy csak akkor, ha már nincs köztük az a sűrű, napi kapcsolat, amikor minden viszony barátságoknak tűnik, ha két ember túl hosszú időn keresztül ül egymáshoz túl közel. Bár Orbán és Éva szakítása után Évával csak addig jártak, míg tartott az iskola, aztán a szerelmüknek is vége lett. Szerelem? Nézte a már leírt betűkből kunkorodó szavakat, és érezte, nehezen tudna belejavítani a szövegbe, ebből nem lehet lehúzni, kitörölni semmit. Ami ott van, az azt jelenti, csakis úgy történhetett minden, ahogy feljegyezte. Ha nincs Éva, akkor lehet, hogy Ágival nem is találkozik. Az volt a baj, hogy túl hamar akart mindent tőle? De hát nem is ő akarta, az a part egyszerűen kínálta, hogy ez legyen, kényszerítő körülmény volt minden, ami történt, az egész nap, a fröccsenő fény és a víz összjátéka, a strandon lábuk alá simuló iszap a stégen túl és a fű, ahogy futottak a platán árnya alatt hagyott pléd felé, ahol a szél nemcsak a szolgálati hangszórókból áradó egynyári zenét sodorta, de a német szót is a környező napozóágyak felől, tökéletesen illettek egymáshoz, míg az üdülésből élő ragyogó városkában egymáshoz simulva jártak fel és alá a kanyargó utcákon, és kerülgették a tömeget, amire Ági azt mondta, ideiglenes, mert pár hét, és nyoma sem lesz ennek a nyüzsgésnek, a turisták hazamennek, a boltok és pavilonok fele bezár, szeptember végén már nem vesznek lángost a népek, sem ízes palacsintát, és kevesebb sör fogy majd, a diszkókban sem dübörög a ritmus, nem kever zenét esténként a tetovált karú pesti fiú, mintha sohasem lett volna június, július, augusztus, olyan lesz a táj is, nyálkás eső veri majd a házak tetejét, míg lehull minden levél, és a fák görnyedten várják a havat. Sohasem tudta meg, miért ment el Ági, mire felébredt, és miért nem hagyott üzenetet. Vagy hagyott, és ő hibázott, mert nem találta meg? Lehet, hogy a lány egy kő alá helyezte levelét? Vagy Kerepes ablakpárkányára, ahonnan elsodorta a szél? S ha nem a házban dühöng a fiú, hanem a kertben bóklászik, a szikrázó balatoni ég alatt, talán kezébe akad? És lehet, hogy hozzá hasonlóan Ági is napokig, hetekig átkozta ezt a fiút, miért viselkedett vele így?

Izzadni kezdett, szinte beleszédült, hány és hány elágazás nyílik egy történetben, hogy milyen más lehetett volna minden, ha csak egyetlen ponton is beleavatkozik valaki az események folyásába. Ha együtt maradnak, talán új irányt vesz az életük. Kerepes dönt, és költözik otthonról. Albérletben kezdenek, mert másra nem telik? Körfolyosós, gangos külvárosi házban, ahol a téglafalakról pereg a vakolat, a lépcső remeg, ha villamos zörög a közelben, és a korlátot csak azért nem falta még fel a rozsdá, mert a ház-mester évről évre kikényszeríti a szokásos lakógyűlésen, szavazzák meg a mázolás, különben nem vállal felelősséget semmiért? Vagy a villa padlasterében, mert ha a lány

szülei tehetősek, nem hagyják, hogy a lepusztult peremen küszködjenek? Ha azok. Ha nem, akkor meg marad a hosszú takarékoskodás, várni a papírral, a házassággal és gyerekkel, míg képesek biztos egzisztenciát teremteni. Ági vajon merre dolgozott volna ebben a közös életükben? Már ha vár reá, míg megjön a seregből. A zubbony azért annyira nem illett Kerepeshez. Ha tudja, hogy van kihez megtérni, akkor is enged a csábításnak, és csatlakozik a halál a májra felkiáltással bulizni induló laktanyából szabaduló társaságokhoz? S ha nem vár, és az összességében mindegy is, miért nem, hiszen az ember csak nagyjából lehet ura az érzéseinek, mert azok sokkal mélyebben fakadnak, mint ahova le lehet nyúlni, akkor mégis marad a harag, a kígyó, az ósidőkből itt maradt szörny, ami annyira jól érzi magát az emberben? Akkor később lesz ez a dráma, ha észreveszi, hogy valami történt, semmi különös, de az a semmi mégis csak nagyon, nagyon nehezen elviselhető? Talán csak néhány alkalommal bújt Ági más karjába, mintha a férfi csak nád volna az istenek alkotta sűrűben, de ez elég volt Kerepesnek, hogy úgy érezze, nem akar többé ezzel a nővel élni. Tudta, hogy rajta múltott az egész, mert amiről nem tud az ember, az nem fáj. De Kerepes szeretett a tűzzel játszani, és egyébként is: fogalma sem volt, hova vezet majd egyetlen mozdulat. Meg a következő. És a töprengés nyomában a marcangoló kín.

Ági kérte, legyen szíves és tegyen némi aprót a pénztárcájába.

– Nem akarok tízezressel fizetni – szólta ki a tükör elől. A férfi nem bánta, ha néha festi magát, ilyenkor úgy érezte, neki szól, érte igyekszik szépülni.

– Hogyne – bólintott.

Kerepes általában nem boldogult Ági táskáival, soha nem tudta, hol, melyikben tartja az iratokat, ez a kulcsos rekesz vagy a másik, számára a női táska labirintus volt, és inkább kerülte.

– Ebben a blézerben mégy? – kérdezte jobb híján, miután észrevette, hogy Ági a konyhai szék támlájára akasztotta az új bársony felsőt. Meg sem érkezett az igen, a férfi a fél marék aprót finoman a külső zsebbe helyezte. S ahogy ujjai belecsúsztak a selyemmel bélelt hasadékba, valami nem túl nagy, de nem is körömpiszoknyi hegyes, négyszögletes tárgy szúrta meg. Tapintásra különben sima volt, és fémes, lapos darab. Ági a fürdőszobában volt még, és Kerepesnek eszébe sem jutott, hogy nem kellene a holmija közt turkálni. Csak jót akart, nehogy Ági is így járjon, ha odanyúl. Ezért aztán döbbenten nézte, mi az ördög ez, mit keres a bontatlan koton a feleségénél, olyan nincs, hogy csak véletlenül odakeveredett, és bár akkor nagyon szeretett volna valami hihető magyarázatot hallani, végül nem kérdezett semmit.

– A lépcsőházban találtam, és nem akartam, hogy Kati ikrei a másodikról ezzel szórakozzanak.

Ha ezt mondja Ági, bólint, rendben. De Ági nem szólta. Nem, mert Kerepes is hallgatott.

– Kezembe nyomták az utcán, nem akartam otthagyni a srácot, láttam rajta, milyen keservesen érzi magát, de hát ez volt a feladata, szétesztani ezt a reklámajándékot. Gondoltam, majd elszórakozunk vele, ha van kedved hozzá.

Ezt sem bánta volna. De Ági nem szólta, és Kerepes akkor is hallgatott, mikor felfedezte a nő bugyiján a foltokat. Ági az étkezőben hagyta, az apjától kapott oroszlánlábú széken. A kárpit és a támla közé szorult, Kerepes majdnem ráereszkedett, szeme sarkából látta csak, és gyorsan hátranyúlt érte. Érthetetlen, tapogatta, mit keresett ez itt, hi-

szen Ági máskor mindig minden szennyesét a fürdőszobában vette le, de most valamiért mégis meztelenül futhatott a fürdőbe. (Csak nem, ráncolta homlokát, és nagyon emelte, nem közös ágyukban hancúroztak, nem ott fetrengett, nyögött az idegen Kerepes lepedőjét és asszonyát gyömöszölve élvezte a pófával.) Az undor és a kíváncsiság küzdelméből végül az utóbbi került ki győztesen, Kerepes érdeklődéssel nézte, hogy ragyog a bordó fehérenműn a csík, mint ahol éhes csiga – vagy keményen araszoló kígyó? – járt, és nyálát a puha, izzadt anyagra csorgatta, hogy érezni lehetett a levegőben a fáradt, hideg ondó füledt illatát. Nyilván tőle eredt, attól a másiktól, mert este ők nem bújtak össze. Napok óta nem, így pontosabb. Fogalma sem volt, kit választott mellette (vagy helyette?) Ági, és miért. Nem volt mostanában túl barátságos, általában nem volt az, a szülés után zárkózott lett, magának való. Mintha nem is ez a nő hempergett volna vele a parton, kapcsolatuk kezdetén már az első napon. Az másik Ági lehetett, gondolta Kerepes. Nem volt tippje, ki lehet az alkalmi társ. S hogy valóban alkalmi-e, vagy már hosszú ideje vigasztaló partner, ezt sem tudta. Ezért engedi csak ritkán mostanában közel magához? A féltékenység sava marta a férfit. Kedve lett volna listát írni az ismerős férfiakról, de nem látta értelmét, mert semmi garancia nem volt arra, hogy közülük került ki Ági embere. Hány fickó futkározik a világban, aki másra sem vágyik, minthogy lándzsájára húzzon kielégítetlen, vágyakozó asszonyokat? Belegondoni is szörnyű.

Már egészen elszokott attól, hogy az idő képes lassabban is hömpölyögni. Amíg együtt voltak, észre sem vette, hogy telnek-múlnak a napok, egyre kevésbé tudta töprengés nélkül sorolni, hogyan követik egymást a munkahelyek, melyik évben merre nyaraltak, mikor kapták a 12 személyesre tágítható asztalt Ági apjától, ami éppen olyan mívés lábakon állt, mint a székek, és bár a berakás a tetején a férfinak kissé sok volt, de a Bojár család kórusának engedni kellett.

– Ide nem valók modern darabok, szögletes tákolmányok, fehér bútorlap, mert ez nem olyan lakás. Hozzátok ez illik – emelte magasra a kőporosi Simon-pincéből való egri vöröset az após. Bojár Endre, a klán feje úgy nézett a négy és fél méter magas mennyezet alatt összeverődött családra, mint aki áldást készül osztani. Marhát ettek, az após főzte a gulyást, ehhez nagyon értett. Kifejezetten apró kockákra vagdalta a húst, a répát, a krumplit, a zöldségeket és mielőtt tálalt, a zsírosabb darabokat rendszerint kihálászta, és a kutyanak adta. (A kutya most otthon maradt, hosszú évek kellettek, míg a Bojárrok megértették, nem él-hal mindenki a szőrös állatokért, és a vejük is e dilettánsok közé tartozik.)

– Most újítottam a recepten – büszkélkedett az öreg –, tettem bele sárgaborsópürét, érzitek? Azzal sűrítettem be.

Egyedül Kerepes értetlenkedett, de az após megnyugtatta, erre feltétlenül szükség volt, mert így lett ír a gulyás.

– Nem sajnáltad a paprikát sem – kapkodott levegő után Ági.

– Egyél kenyeret – toltá el a fonott kosarat az apja.

Sokáig tartott a bor, ezért csak lassan távoztak a vendégek, de utána jó volt járni még egyet. Most is a vár felé sétáltak, Kerepes gyakran emlegette a szerencséseket, hogy is tehettek szert ingatlanra éppen itt, a kivételes kerületben.

– Nekünk semmi sem jött be. Sem kertés ház, sem Nagyerdő, sem villasor. A nagyszüleim tapasztott falú házát szanálták, jött a papír, hogy a városi tanács ide lakótelepet épít, május végéig kötelesek kiköltözni. Cserébe majd kapnak másfél szobát a nyolcadi-

kon, szédítő panorámával. A kertről, a körtefáról és a két szilváról nem szóltak a tanácsi levélben, mintha nem az öreg nevelte volna őket. Azóta sem ettem olyan citromkörtét, ami omlik a szájban, mint a linzer. Anyámék közös élete ott startolt a csőszerű konyha melletti kétszer két és fél méteren. Aztán az öregék halála után mehettek a másik szobába is. Ezek meg – mutatta sóváran az emelkedőn túli, kétszázötven-háromszáz négyzetméteresnek saccolt birodalmat a lépcsőkkel, sárga kavicsos sétánnyal és tujasorral – úgy élnek itt, mintha nem is Budapestre, hanem Párizsba születtek volna.

– Anyámék nem így jutottak a házukhoz – igyekezett tompítani Kerepes kifakadását Ági.

– Nem rájuk gondolok. Tudom, hogy ez a nyolcadik közös otthonuk.

– Kilencedik, mert az első az ómamá nál volt.

– Nem számít. Vannak szerencsések, és mi nem voltunk azok soha.

– Azért a Batthyány utcai lakás gyakorlatilag az ölünkbe pottyant. És jó helyen van, nem?

– De csak azért, mert hajlandók voltunk többet fizetni érte a piaci árnál.

– Akkor is a miénk.

Így évődtek valamikor. Aztán minden elromlott. Félrekürt a hülye kurva, panaszkolta Kerepes részegen a Piros Királyban, és ezzel, sóhajtott nagyot, ezzel mindent tönkretett. Először látta ezt a két férfit, de megérezte bennük, hogy hasonló világfájdalom miatt tértek be a megállón túli intézménybe. Bódultan támasztották a pultot, gyorsítóknak unikumot ittak, és hozzá búzasört.

– Minden nő kurva, még az anyák is azok – nyögte a kopasz.

– Az enyém nem – tiltakozott imbolyogva a bőrdzsekis.

– Anyádat eszem ágában sincsen bántani – mentegetőzött a kopasz, és vállon veregette Kerepest, aki nem tudta, törvényszerű-e, hogy a nőkről való nézeteti szélsőségessé váljanak Ági miatt, de úgy érezte, soha többé nem akar együtt élni senkivel, nincs igénye rá, hogy közösen tervezzen és egyen, tévézzen és aludjon, ágyazzon és zuhanyozzon valaki mással.

Három vagy négy órán át tartózkodott a Mézes Maciban, és amikor másodjára hagyta el a szűk vizeldét Kerepes, már csak a csapos meg a számla várta, és hiába hőzöngött, hogy nem ezt érdemli, mert az nem járja, hogy végül mindenkiben csalódjanak a magafajta rendes fickók, addig nem mehetett sehova, míg nem fizetett.

Szédülés fogta el, ahogy ezeket mind leírta. Az nem lehet, nézett körül, milyen üres és félelmetes a maga módján ez a tejfehér semmi, hogy őt valaki ennyire ne értékelje, hogy legyen nő, aki azt érzi, valaki másra, konkrétan más férfira is szüksége van, nem elég, amire ő képes. Nem hát, nem is így volt. Én hagytam ott, sóhajtott, nincs ezen mit szégyellni, az ember kiszolgáltatott, érzelmei sodorják, hányják-vetik, mint a szilvaváradí patak a félig üres joghurtos poharat. A humán főosztályon dolgozó Timi miatt Kerepes végül beadta a válókeresetet. Évek óta dolgoztak a cégnél, de addig gyakorlatilag nem is találkoztak, míg Timi be nem kopogott Kerepes irodájába, hogy adatokat kér a vezérkar. (Timi allergiás volt a fűfélékre, ezért kerülte a szokásos nyári bulit, ami rendszerint focival, sportversenyekkel indult, aztán bográcásban főzött gulyással folytatódott, és miközben sok-sok sör és fröccs lecsordogált a dolgozók torkán, néha szövődtek alkalmi kapcsolatok, de a többség főleg az óráját nézte, meddig kell feltétlenül jelen lenni, mi az a pont, amikor végre letörölhető a tulajdonosok által elvárt díszvignor az

arcról, és lehet osonni haza, hogy ezen is túl vagyunk végre. A karácsonyi koccintást meg rendszerint Kerepes szabotálta el, mindig volt ok, hogy otthon maradjon, beteget jelentett, vagy rokonlátogatásra indult, és ezért kért fél nap szabadságot.)

– Küldöm majd e-mailben – ígérte a férfi. – Egyszerűbb, ha nem kell mindent bemásolnod.

– Itt a címem – hajolt az asztala fölé a nő, és Kerepes képtelen volt nem észrevenni, milyen ígéretes dekoltázsba nyílik belátása. Puha madárfészek, csipkével bélelve, ahogy később értékelte.

Még aznap postázta a szükséges táblázatot. Timi köszönte, és utóiratnak az „üdv Timi” után még odagépelte, hogy reméli, nem gond, ha máskor is zaklatja majd ilyesmivel. Ez nem szokványos levél volt, Kerepes érezte, az utóirat több mint formáság. A munka az munka, ha adat kell, akkor kapkodja magát mindenki, nincs ok (és idő sem) ilyen gesztusokra.

Kerepes meg maga sem tudta, mit kellene erre lépni, írjon-e bármit, vagy hagyja, ennyi volt, és kész. De ahogy eszébe idézte Timi mézes, enyhén vaníliás illatát, ami a közelsége mellé társult, úgy érezte, nincs vesztenivalója. És az sem baj, noszogatta magát, ha ismer valakit, aki jó helyen van, közel a tűzhöz. Nem mintha egy adminisztrátor valaki lenne egy ekkora cégnél, de Kerepesnek ez amúgy is csak ürügy volt, maga is érezte, milyen fűszálvékony lábakon állnak érvei, mégis élvezte, ahogy különös szél támadt, és birizgálta a bőrét. Sokat tépelődött, mit írjon erre. Aztán amikor két nap múlva reggel indította a mailt, és érkeztek szokásos vicces üzenetei, kettőt továbbított Timi címére is. Köszönöm, érkezett a válasz, már elviselhető így a napom. És mögötte a szmájli, a mosoly idéetlen jele, amit Kerepes is szívesen alkalmazott. De míg Kerepes általában ezt a változatot használta: :-), addig Timi a mókásabbat: :o).

Néhány napon belül egészen besűrűsödött az e-mail váltás köztük. Kerepes általában nyitva tartotta a levelező programot, ha új üzenete érkezett, a gép halkán csengetett, úgy állította be. Napjában tíz-tizenöt levél jött Timitől. Eleinte viccek, szórakoztató csatolmányok, aztán helyzetjelentések, ki hogyan érzi magát, mire készül. Ezekbe a másfél-két perces levelekbe rendre az életrajzi elemek is belepréslődtek, Timi firkákkal teli lépcsőháza és Kerepes ebédlőasztala, a körülmények, a kötöttségek és remények, az imádott zenék és filmek, a sorozatok és az esti híradóban látott egetverő képtelenségek, minden új pletyka, amiről jó tudni, és a praktikus apróságok, ünnep előtt például hol érdemes és mit vásárolni – mikor mi tűnt érdekesnek. Idő kérdése volt csak, mikor kerülnek intim témák is szóba. A gép pironkodás nélkül elviselte, hogy a szex körül kezdett forogni a világ. Ekkor már rendszeresen kávézni is járogattak, a büfében töltött tíz percek nem szúrta ki senki, ez még mindig jobb volt, mint a dohányosok intenzívebb munkakerülése.

Talán három hónap kellett, hogy Kerepes döntsön, nem akar többé Ágival élni, mert közös életük érdektelen, unalmas, soha nem történik semmi, minden kiszámítható és puha, mint a gyűrött párna a fej alatt. Az nem élet, ütögette a billentyűket, verte a gépbe a szavakat Kerepes, hogy reggel kávé fő, egymást kerülgetik a konyhában, a fürdőben és a tükör előtt, kulcs a zárba (és ugye nem maradt égve a gáz?), aztán futócsók a Laudernél, és utazás külön-külön, mert Ági Pestre jár, ő meg Budán buszozik, kettővel, ami nem is olyan sok, másoknak több jut ennél, szállhatnak metróra vagy villamosra is, napközben munka, stressz, lazítani meg gyakori internetes lapszemle ab-

ban a reményben, hogyha tudnak a világeseményekről, akkor esetleg nem omlik össze a tőzsde, és nem temeti maga alá a hétköznapokat egy-egy döntés, aminek következtében a New York-i bróker a prémiumát veszíti csak, ők meg a havi fizetés üdvözítő biztonságát, majd jön az alkonyat és a rohanás haza, irány vásárolni, közben folyamatos mobiltelefonkapcsolat, mi legyen aznap a vacsora, főtt étel vagy szendvics, szalámi, kolbász, sonka és sajt, végül küzdelem a műsorújságért és a távkapcsolóért, melyik csatornán megy film, amit érdemes nézni. S mire odakerülnének, hogy a test téma legyen, már mindketten dögfáradtan hevernek a magát kikapcsolni képtelen tévé előtt.

Vita ritkán alakult ki köztük. Nem haragszom rá, mentegetőzött magában sokadjára Kerepes, hogy érveket sorakoztatott pro és kontra, mit tegyen. Még ha gyűlölködnénk, mondhatnám, most akkor vagy békülünk, vagy nem. De nincs miért, mert nincs harag, sóhajtott. Aztán az jutott eszébe, ha arra kerülne a sor, valljon színt, mindent, de tényleg mindent megtett-e kapcsolatuk megmentése érdekében, mondhatja-e, hogy hiszen szoltam, tisztelt bírónő, de a pusztá szó kevésnek bizonyult, hiába kiabáltam, attól tartok, Ági értette, de hallani nem akarta. S hogy mit? Hát hogy nekem többre van szükségem, mint ez az egyszerű áttétellel üzemelő köztes lét. Szexet akar, még többet? – kérdezné a bírónő. Azt, mondaná erre dacosan Kerepes. És nem még többet, csak többet. És nem volt hajlandó tudomásul venni, ezt kérem rögzíteni.

Ági sohasem bocsátotta meg azt az estét, mikor Kerepes kérte, szánjon rá pár perccet. (A pár perccet különösen rossz néven vette, habár ez volt a legkevesebb.)

– Sokat gondolkodtam, mit tegyek. Úgy érzem, nem megy. Nem bírom tovább. – Ezt színpadiasnak érezhette, ezért hangszínt váltott. – Próbáltam szólni finoman, jelezni, nemcsak tavaly, amikor beteg voltál, és aztán a gyógyulás után is, de most már tényleg kész vagyok, innentől úgy érzem, nincs tovább. Nem haragszom rád – intett Áginak, aki sápadtan meredt maga elé, hogy szeretné folytatni, ha nem baj, majd aztán lehet kritikát gyakorolni –, de úgy érzem, mostantól csak három választási lehetőségem van. Az egyik, hogy minden így marad, és ebbe beledöglök. Vagy nem szólok neked, de keresni fogom a lehetőséget, és ott és azzal lépek majd félre, akivel csak lehet. Ez viszont nekem nagyon nem tetszik, nem tetszene, ez nem az én stílusom, nem tudok hazudni. Ezért döntöttem úgy, hogy jobb lesz, ha az egyenes utat választjuk, még akkor is, ha fájni fog. Nemcsak neked, hidd el, hogy nekem is rosszul esik ez az egész, mert ezeket az éveket én sem tudom csak úgy semmibe venni.

– Van valakid – mondta sápadtan Ági.

– Ahogy vesszük – bólintott Kerepes. – Nincs köztünk semmi. Csak levelezgetünk. De úgy érzem, idő kérdése csupán, hogy szorosabb legyen a kapcsolatunk. És ha hiszed, ha nem, nem azért mondom ezt, hogy mondjak valamit. Tényleg nem akartam melletted ilyen kalandba vágni. Annál többre becsüllek, meg ezeket az éveket is – nézett engesztelően Ági mögé, mintha a nő mögött állna valaki. – Ezért számolni kezdtem, nehogy kifosztva érezd magad, ha elintézzük a formaságokat. Itt van, nézd át, és most még ne mondj semmit, csak gondold végig, részéről elfogadható-e így. Nem akarok semmi olyat, amire te azt mondod, számodra elfogadhatatlan. És azt hiszem – tette hozzá pillanatnyi hatásszünetet követően –, hogy mi azért lehetünk még barátok. Neked is jobb lesz, majd meglátod, ha túl leszel az egészen.

Előhúzta a listát, amit előző délután nyomtatott arról, ki mit hozott a házasságba, mi a közös vagyon, mit hogyan lehet felezni. Úgy tördelte a szöveget, hogy Ági lássa,

képes nagyvonalúan lemondani bármiről a békesség kedvéért. (Vagy majdnem bármiről. A tévéhez ragaszkodott, ezt a 37 colos LCD-t nagyon szerette.) Ági azonban nem így látta a dolgokat, mert nő volt, és Kerepes ott ütötte meg, ahol a legjobban fájt neki.

– Ha csúnyán veszekszünk, biztos, hogy másképpen alakul minden. Így viszonylag hamar kievickéltem ebből a gödörből, és azt mondtam, én aztán nem fogok kiborulni egy ilyen szemét alak miatt. Ezt kaptam? Ezt. Nagyon fájt? Nagyon. De azzal nem vagyok előrébb. A legfontosabb a gyerek, meg hogy tudjam fizetni a számlákat. Attól, hogy segített lakást venni, még nem hozott helyre semmit. Én ezért őt mindig is gyűlölni fogom, mert ilyen volt velem, és azt kívánom, történjen vele ugyanez, valaki tiporta meg az önbecsülését ugyanígy.

A régi barátnök ezer éve lemorzsolódtak, mindenki elvult a maga életével, hiába esküdöztek annak idején, hogy táncolni mindig eljárnak, meg ha koncert lesz, nekik ott lesz a helyük, Ági anyjának lett igaza, aki azt mondta az érettségi utáni nagy összeborulás-sírós búcsúzásokat követően, hogy szájával hazudik az ember, lányom, majd térjünk vissza öt év múlva arra, meddig tart az örökké. Még leginkább a kereskedelmi bankos Bak Nórival meg Lente Ildivel futottak össze néha, aki nemrég osztályvezetőnek neveztek ki a kerületi önkormányzatnál. A lányok mindenben támogatták Ágit, biztatták, nincs veszve semmi, Gáborka tündér kölyök, nem lehet akadálya annak, hogy találjon magának valakit. Kerepest azonban ez már nem érdekelte. A gyereket szerette, azt mondta, szívesen fizeti a gyerektartást, és reméli, Ági tényleg a fiúra költi, ő meg rendszeresen hozza és viszi majd Gáborkát láthatásra, nyáron üdülni is, de abban már nem érdekelt, hogy Ági helyett gondolkodjon a továbbiakban.

Timivel az Ági távozását követő hetedik napon költöztek össze, ennyi kellett Kerepesnek, hogy a romokat eltakarítsa. Timi azonban túl fiatal volt, mint heteken belül kiderült. Nehezen mondott le a lányokkal kialakított kapcsolatáról, Rómába is velük utazott, nem Kerepessel.

– Nem mondhatok nemet – tiltakozott, hogy a férfi a szingli létet fricskázva biztatta, lépjen vissza, ne hagyja egyedül rögtön a kapcsolatuk elején. – Még tavasszal így terveztük el. Tíz napot ki kell bírnod, az semmi.

Mariannal akkor futott össze, mikor Timiéek a Colosseumot bámulták, mi ebben a nagy szám, és inkább az idegenvezető sármos profilját lesték, aki Kati szerint régi fizikatanárakra hasonlított, Laurát viszont inkább Eros Ramazottira emlékeztette, kivéve, hogy Luigi Buonarotti majdnem tökéletesen beszélt magyarul. Mariann a szomszéd lépcsőházban lakott, és akkora szatyrokkal egyensúlyozott hazafelé, hogy az egyébként még az átlagosnál is figyelmetlenebb Kerepes sem ment el mellette csak úgy. Látta, mit összekínlódik a nő, és megszólította, segíthet-e, nyisson-e ajtót, és Mariann nem mondott nemet. Kerepes belökte az ajtót, aztán hogy felmérte, ennyi holmival képtelenség felegyensúlyozni a lépcsőn, kivett a kezéből két nehezebb szatyrot, és felkísérte. Mariann később nevetve mesélte, maga sem tudta, honnan merítette a bátorságot, mert annyi rémtörténetet hallani, de meghívta kávézni az idegent. A feketéből vacsora lett, és ha nem is bújtak aznap ágyba, másnap igen. Timinek már nem volt hova hazatérni. Kerepes azért lovagiasan felajánlotta, segít a költözködésben, de Timi arra nem tartott igényt.

Mariann albérletben lakott csak ezen a környéken, vidéken volt lakása. Miután Kerepes nem ragaszkodott a Timi közelsége miatt rémálommá válkozó céghez, úgy döntött, követi a nőt, hátha sikerül talpon maradnia keleten is. Mariann tanított, Kerepes

meg a közelben talált munkát magának pár hónap keresgélés után, amit az exasszony, Ági viselt csak nehezen, mert ez idő alatt kimutatható jövedelme nem volt a férfinak.

– Ennyi? – nézte Kerepes papírjait a babaarcú szépség. A férfi észre sem vette, hogy ott áll a háta mögött, és nézi, mit ír. Ahogy hátrasandított, arra gondolt, ez a szürke, egyenes vonalú, szűk szabású kosztüm hihetetlenül nőies tud lenni.

– Ennyi – mondta szorongva, mint aki vizsgára érkezett éppen, és még nem húzott tételt, de úgy tippelte, a feléből ha készült.

– Rendben van – ráncolta homlokát a nő –, akkor haladjon, mert várnak még a sokra mások is.

– Hova? – szerencsétlenkedett Kerepes.

A babaarcú mutatta az utat. A férfi meg nem akarta, hogy azt gondolja róla, ilyen élheterlen, és elindult valamerre azzal, hogy talán nem téved el.

Azt azért szerette volna megkérdezni, most mi lesz, de mire összeszedte magát, a nőt már nem látta sehol. Körülötte minden vakítóan fényes és fehér volt, akár a tej.

Reggel megint a rétre indultak a kutyával. Lassan három hete tartott ez az ítéletidő, ami a Dunántúlon utakat bénított meg, és falvakat vágott el a külvilágtól. Eredetileg ma nem is ő volt a soros, csak az asszony kérte, vegye át tőle az állatot, és mivel úgy látta, belefér az idejébe, legfeljebb nem fekszik vissza még fél órára a gyűrött paplan alá, nem tiltakozott. Fúj a szél, kavarta a havat az üres pusztaságban, ami messziről már-már szép volt: különösen nyáron, mikor a gaz derékig nőtt, jótékonyan elfedve a környékbeliek idehordott szemetét, az üres palackokat, kitaposott cipőket, használhatatlan rongyokká roncsolódott zakókat és gomb nélkül kiszórt ingeket, a kartól és fejtől megszabadított gumibabát, a babkonzerv üres, horpadt dobozát, a javíthatatlan számítógépes monitort, hátulján a szokásos Made in China felirattal, a matracot, amit csakis éjszaka hozhattak ide, mert legalább kétemberes munka lehetett a száznegyvenszer kétszáz-as ágyból származó rugós szerkezetet a középvonalig elcipelni, a közeli fodrászüzlet jövöltábol folyamatosan újratermelődő rövidebb-hosszabb, zsiros, korpás, púderes és festett hajtincseket, a virágcserepből kivert földet kusza gyökerekkel, és a többi, valaha talán fontos, de az évek során haszontalanná vackot. Az ősz viszont lecsupaszította a rét felszínét, s mert nem nőttek fák, és bokrok sem szerveződtek idilli ligetekbe ezen a környéken, semmi sem fedte az emberi lét örökös száműzetésre ítélt hordalékát. Az állat idétlenül ugrált a hóban. Kerepes hunyorogva igazgatta csuklyáját, de így is csak azt érezte, hogy vehetett volna rendes sapkát, és ha hallgat az asszonyra, akkor kesztyűt is, mert a mínusz 7 fok szeles időben itt, ezen a senkiföldjén nyomasztóan hideg tud lenni.

SZÉNÁSI MIKLÓS (1967) Debrecenben lapszerkesztőként és újságíróként dolgozik. Verset és prózát is ír. Egyik szerzője a *Merész férfiak szárnyakkal* című darabnak. Fontosabb könyvei: *Faustus tanársegéd úr*, *A kert*, *Boszorkányos szépbistória*.